

Teoretické otázky soukromoprávního postavení sportovce z hlediska práva

ČR a EU

Důvodem, proč jsem si vybrala toto téma pro moji diplomovou práci, je skutečnost, že jsem stále aktivní hráčkou basketbalu. V průběhu mého studia na právnické fakultě jsem se začala hlouběji zajímat o vzájemný vztah sportu a práva.

Hlavním cílem této práce je detailně popsat a analyzovat, zda se sportovec, v souladu s platnými právními normami, nachází v právním postavení živnostníka, v postavení osoby samostatně výdělečně činné či v postavení zaměstnance.

V úvodní kapitule práce je podán rozbor pojmu „sport“. Sport je zde definován, jsou zde popsány jeho charakteristické znaky včetně rozdělení na sport rekreační, výkonnostní a profesionální. Další část této kapituly je zaměřena na pojem „sportovec“, která přináší jeho definici a rozlišení mezi amatérskými, poloprofesionálními a profesionálními sportovci. Sport v současném pojetí, obzvláště ten profesionální, musí být bezpochyby regulován právem. Poslední část této kapituly se zabývá otázkou, jak právo reguluje sport a jak je definována hranice mezi sportovními pravidly a právními předpisy.

První kapitola se zabývá právním postavením sportovce v českém zákonodárství. Na postavení profesionálního sportovce je zde nahlíženo z pohledu stavu před rokem 1989 až po současnost. Sportovci a sportovkyně jsou v naší zemi považováni za osoby samostatně výdělečně činné, odpovědné za placení svého zdravotního pojištění, penzijního připojištění atd. Pro zakotvení vzájemných práv a povinností mohou strany uzavírat inominátní smlouvu v souladu s § 51 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Nicméně v kolektivních sportech hráči vykazují typické znaky závislého vztahu, charakterizované zaměstnavatelskou nadřízeností a jejich podřízeností jako zaměstnanců. To je důvod pro to, aby hráči podepisovali smlouvy jako zaměstnanci a aby byl takový vztah podřízen režimu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Bohužel tento zákon není vhodný pro sportovní záležitosti. Proto by měl být přijat speciální zákon o sportu.

Zbývající části práce se zabývají dopadem evropské legislativy na sportovce. V současné době nemá EU žádnou pravomoc vyvinout jakoukoli politiku týkající se sportu a v EU neexistují ani žádné právní předpisy věnované sportu, což by mohlo působit problém právní nejistoty. Proto bylo evropské sportovní právo tvořeno do značné míry precedenčním právem Evropského soudního dvora. Práce přináší analýzu a závěry nejdůležitějších případů.